

DOBARAJANJE

Zgodbica:
Loti se odloči za prijaznost

2. del pravlјice za otroke

piše: Pavla Klinler

Loti je na videz mirno ležala na kavču in strmela v televizijo. Na programu je bila zanimiva oddaja o afriških divjih živalih, ki jih Loti zelo rada gleda. Čeprav je bilo videti, da je povsem zatoplјena v oddajo, Loti pravzaprav sploh ni videla, kaj se predvaja. Njene misli so bile povsem drugje kot v afriški divjini. Bile so pri Amaliji, v tisti veliki bolnišnici.

Razmišljala je, ali naj ji napiše pismo in kaj naj napiše. Ali naj se ji na dolgo in široko opraviči za petkove besede ali naj se bolj posveti njenemu počutju in dobrim željam, naj ji opisuje dogajanje v šoli, ... Morda o tem, kaj so rekle prijateljice, morda o njihovem psu, s katerim se je tudi Amalija rada igrala, morda o tem ali onem, ...

Lotina mama, ki je v kuhinji pripravljala večerjo, je opazila, da je njena hči nekam odsotna in da niti ne spremlja dogajanja po televiziji. Da bi jo malce prebudila, jo je vprašala: »Loti, kaj pa gledaš?« Loti se je zdrznila, pogledala proti mami in rekla: »Prosim, mami?« Mama je še enkrat dejala: »Kaj predvajajo po televiziji?« »Aja, po televiziji,« je dejala Loti. Hitro je pogledala proti zaslonu, da bi ujela, o čem govori oddaja, in začela jecljati: »Ja, tukaj kažejo, hm, kako se gepardi lovijo, no, kako lovijo svoj plen ... in tako ...« Loti ni znala nadaljevati in mama jo je pravzaprav rešila iz zadrege, ko ji je rekla: »Bo treba ugasniti televizijo in narediti domačo nalogo. Se strinjaš, srčece?« »Seveda, mami,« je rekla Loti in brž odšla v svojo sobo.

V sobi je sedla za mizo in v roke vzela nalivnik in papir. Pripravila se je, da bi Amaliji napisala pismo. Ni še vedela dobro, kaj bo napisala, vedela pa je, da bi ji rada zraven tudi kaj narisala, morda njihovega kužka in še kakšno drugo lepo sličico. Obsedela je v tišini. Vstala je izza mize in se nekajkrat nervozno, kot lev v kletki, sprehodila po sobi in pri tem razmišljala, kaj naj napiše. Nato si je odraslo rekla: »Napisala bom tisto, kar čutim.« Zopet se je usedla za mizo in vzela v roke nalivno pero. Z nalivnikom ni velikokrat pisala, vendar se ji je zdelo in tudi mama ji je nekoč dejala, da se pomembna pisma piše z nalivnim peresom. Na enega od manjših lističev je preizkusila nalivnik, da se je prepričala, da lepo piše. Sklonila se je nad list papirja in nerodno začela:

»Živijo, Amalija, morda se ti bo zdelo neumno vprašanje, ampak moram te vprašati, kako se imaš? Upam, prav tako pa tudi vse sošolke in prijateljice, da kmalu ozdraviš in se vrneš med nas. V ponedeljek, po tistem groznem petku, ko sva se sporekli, sem komaj čakala, da se vidiiva in pobotava. Na stran sem dala nekaj evrov, da bi te povabila na sladoleđ. Saj veš, jaz bi jagodnega, ti pa vaniljo. Ko je učiteljica povedala, da si v bolnišnici in da te nekaj časa ne bo, mi je bilo zelo hudo pri srcu. Sploh, ker sem bila tako nesramna do tebe in sem ti zabrusila tisto grdo besedo. Saj veš, da nisem tako mislila. Tudi s tistim pri matematiki te nisem hotela užaliti. Nepremišljeno sem rekla tiste besede in danes mi je zaradi tega žal. Včasih zinem preveč in užalim ljudi, ki jih imam najraje. Obljubim, da bom odslej dvakrat premislila, preden bom stegnila svoj dolgi jezik. Kako zanimivo, ampak šele takrat, ko tvoja prijateljica zbolí in gre v bolnišnico, vidiš, kako veliko ti pomeni. Sedaj, ko te ni, se največ družim z Julijo in Lucijo. Saj sta čisto v redu. Tudi onidve te pogrešata, ampak jaz te najbolj.«

Besede so Loti kar same tekle izpod peresa. Še preden se je dobro zavedla, sta bili popisani že obe strani lista. Obrnila je list na prvo stran in še enkrat pozorno prebrala, kaj je napisala. Z napisanim je bila kar zadovoljna. Zavrtela je zapestje desne roke, odložila pero in nekajkrat stisnila pest, nato pa zopet vzela pero in nadaljevala:

»Draga prijateljica, naj počasi zaključim svoje pismo. Upam, da med nama ne bo nobene zamere. Težko pričakujem, da se vrneš, da bova skupaj hodili v šolo in iz nje, se igrali, zabavali, smejali ter sem in tja šli tudi na sladoleđ ali pa raje na kakšno tortico, saj se bliža zima, pa še iz korneta ti ne more pasti. No ja, to se tako ali tako lahko zgodi samo meni! Lepo okrevaj in težko te pričakujem! Tvoja Loti«

Zaprta je pero in ga odvrгла na mizo. Pozorno je prebrala nadaljevanje pisma in nato še enkrat pismo v celoti. Ni se ji zdelo več tako dobro kot prvič, a se je kljub temu odločila, da ga ne bo spreminjala, saj je bila v njem iskrena do svoje prijateljice in kar ni nepomembno, tudi do sebe. Pismo je odložila na mizo in vzela barvice. V desni zgornji kot je narisala šopek rožic, ki so bile spete v lila pentljico. V levi zgornji kot je narisala mežikajočega ☺ »smeška«, ki je imel tako nasmejana usta, da so segala skoraj čez cel obraz. V spodnji levi kot je z lepimi rdečimi črkami napisala: »Lepe pozdrave«, desno pa »nestrpno te pričakujem«. Na drugo stran je pod podpis narisala še prijaznega kužka. To je bil njihov Floki, ki ga je Amalija oboževala. Levo zgoraj je čisto na majhno narisala srček. Robove pisma je okrasila še s črticami različnih barv, da je bilo pismo videti, kot bi bilo v okvirju. V predalu je pobrskala med kuvertami in našla eno, ki je bila nežne roza barve, na njej pa je bil narisana prikupen muček. Pazljivo je zložila pismo in ga spravila v kuverto, ki jo je zalepila. Na kuverto je napisala »Za najboljšo prijateljico Amalijo«.

Naslednjega dne, ko je šla Loti iz šole, je naredila ovinek in se ustavila pri Amalijini hiši. Ni dobro vedela, kaj naj naredi, ali naj pozvoni, pokliče Amalijino mamo ali morda sestro in ji izroči pismo. Na ograji je videla nabiralnik, zato se je odločila, da bo pismo vrгла kar vanj, saj bo zagotovo prišlo do Amalije. Odvrгла je pismo in se s pospešenimi koraki napotila proti domu. Ko je hodila med hišami in bloki, je bila nasmejana kot tisti ☺ »smeško«, ki ga je narisala v pismu. Vesela je bila, da je oddala pismo, v katerem je Amaliji napisala nekaj spodbudnih besed, predvsem pa, da se ji je opravičila. Čutila je, da jo njena najboljša prijateljica potrebuje.

